

وقتی ماشین های لوتو یخها را پول میکنند!

● میترا روشن

میگوید: «آنها پولها را هدر میدهند. به نظر من باید آنها را داغون کرد. دوست دیگرش اعتراض میکند: «نه، داغون نه، بگوئید آنها را از اینجا ببرند انتشار گزارش شفرویل در رادیو کانادا، افکار عمومی را یکبار دیگر و برای مدتی کوتاه متوجه وخامت وضعیت سرخپوستان اتوکتون کرد. جامعه ای مانند دیگر جوامع سرخپوستان که در طول یک نسل، سبک زندگی طبیعی و هزاران ساله آنها بر اثر یکجا نشینی، الکلیسم و مدرنیته شدن تغییر کرده و در این میان بلای قمار هم اضافه شده است... لوتو کبک البته حاضر به برداشتن ماشین ها نبود ولی پس از پی گیری های مکرر قول داد از تعداد ماشین های قمار و ساعات استفاده از آنها را کم کند. هم چنین در فوریه گذشته اعلام کرد که ۲ میلیون دلار برای هزینه تبلیغات «مبارزه با مشکل قمار» اختصاص میدهد، مبلغی که میتوانست معادل حقوق ۲۰ مددکار اجتماعی باشد

یکسال بعد از تهیه رپرتاژ، گزارشگران رادیو کانادا دوباره به شفرویل رفتند و از وضع شهر خبر دادند ماشین ها هنوز آنجا هستند، مشکل قمار هم به جای خود باقی است. اما حالا مردم در باره آن راحت تر صحبت میکنند. اگر لوتو کبک کاری نکرده ولی در عوض خود مردم دست به کار تغییر اوضاع شده اند. تغییرات هرچند کند ولی به آرامی انجام میشود. نکته جالب توجه عوض شدن نوع بازی است! اخیرا افراد به جای قمار با ماشین ها، دور هم جمع میشوند و بینگو بازی میکنند، بخشی از درآمد این بازی صرف هزینه های رفاهی دهکده میشود. یک کلوپ صبحانه هر روز به چند شاگرد مدرسه صبحانه میدهد، خانه جوانان که مدتها بسته بود دوباره باز شده است و لانگی فورتن، تنها هنرمند دهکده مشغول نوشتن نمایشنامه ای با سوژه «رنج زندگی» است. داستان بدبختی های نسلی که گویی ناپدید شده است

حتی برای قربانیان نیز امید نجات هست. کارول و ماری، زوج سرخپوستی که همه هستی شان را در قمار از دست داده اند و اخیرا با کمک روانشناس توانسته اند از بلای قمار با ماشین های لوتو کبک نجات پیدا کنند در جواب خبرنگاری که میپرسد حالا چکار میکنید؟ به یکدیگر نگاه میکنند، لبخند میزنند و میگویند معلوم است، شبها با هم بینگو بازی میکنند

توضیح: این گزارش بر اساس گزارش مستند رادیو کانادا تهیه شده است. برای دیدن فیلم میتوانید به تارنمای رادیو کانادا مراجعه کنید

http://www.radio-canada.ca/actualite/v2/enjeux/niveau2_8003.shtml

درصدشان بیکارند و ولفر میگیرند. بقیه از اقتصاد زیرزمینی و قاچاق زندگی میکنند و برای فراموشی و سرگرمی به کوکابین و قمار پناه برده اند. در این منطقه متروک تنها تفریح قمار است! حتی

در یک اجتماع ۷۰۰ نفری
در عرض یکسال ۷۵ مورد
خودکشی به وقوع پیوسته
است. یعنی از هر ده نفر،
یک نفر به خودکشی مبادرت
میکند که رقم بسیار بالایی
است

مددکار اجتماعی نیز برای سرگرمی شب ها بینگو بازی میکند! البته در دهکده سرخپوست ها ماشین قمار نیست. ماشین های لاتاری- ویدیو در دو میخانه ای که محل رفت آمد سفید ها ست، کار گذاشته شده است. ۵ دستگاه ماشین از ۸ صبح تا ۳ نیمه شب در اختیار مردم فلک زده قرار می گیرد. در عوض ماشین ها خوب کار میکنند و هر سال ۴ میلیون دلار برای لوتو کبک پول میسازند

ماشین ها نه فقط پول که شادی را نیز از شهر گرفته اند. در این میان شرائط بچه ها از بقیه بدتر است، بیشتر دانش آموزان گرسنه هستند و وقتی به مدرسه میآیند هنوز صبحانه نخورده اند. نه برای اینکه میل شان نکشیده بلکه چون در خانه هایشان چیزی برای خوردن نیست. والدین آنها هر شب پولهایشان را در ماشین ها میریزند. مادر ۱۲ فرزند میگوید: «من تا آخرین سکه جیبیم را در آن ماشین ها ریختم. هر بار به خودم میگفتم اینبار برنده خواهم شد! اما دریغ از «یک سنت

دخترکی که از او در باره ماشین ها سؤال میکنند

خبر خودکشی یک دختر ۱۹ ساله همیشه تکان دهنده است. حتی اگر در منطقه ای پرت مانند شفرویل باشد. دهکده سرخپوستی نزدیک به قطب شمال، متروک و در هم پیچیده از تند بادهای قطبی که برای رفتن به آنجا حتی جاده شوسه وجود ندارد و تنها راه ارتباط با آن، قطار است. شفرویل فراموش شده، تا همین ۲۰ سال پیش شهر معدنی به شمار میآمد و کارگران قراردادی را به خود جذب میکرد ولی پس از خالی شدن معدن، شهر نیز رو به ویرانی رفت. خانه ها، استخر، مرکز تفریحات و حتی تنها بیمارستان شهر تعطیل شد. تنها ۲۰۰ نفر سفید و ۱۵۰۰ سرخپوست که شفرویل موطن اصلی و تاریخی آنها بود در آنجا باقی ماندند

ولی اگر همه شفرویل را فراموش کردند، لوتو کبک این کار را نکرد و معلوم نیست با کدام وسیله ۱۰ ماشین بازی قمار را به آن دهکده قطبی کشاند. برای جامعه بومیان شفرویل که قبل از آن هم مشکلات اجتماعی فراوانی داشتند و فقر، اعتیاد به الکل و مواد مخدر، فرزند آزاری جنسی و مهاجرت جوانان، حیات جامعه را مرتب از درون تحلیل میبرد، شیوع قمار در واقع تیر خلاصی بر پیکر نیمه جان بود. نتیجه اجتماعی ماشین های لوتو که تا آخرین سکه ها را می بلعیدند، بلافاصله خود را نشان داد! آمار خودکشی در میان این دهکده دور افتاده شمالی در مدتی کوتاه به ۱۲ برابر میانگین استان کبک رسید. خبر خودکشی های مکرر، اکیب خبرنگاران رادیو کانادا را به شفرویل کشاند. خبرنگاران: «اکیب آنجو» وضعیت شهر را اینگونه توصیف کردند

در یک اجتماع ۷۰۰ نفری در عرض یکسال ۷۵ مورد خودکشی به وقوع پیوسته است. یعنی از هر ده نفر، یک نفر به خودکشی مبادرت میکند که رقم بسیار بالایی است. در چنین وضعیت بحران اجتماعی و انبوه مشکلات فقط یک مددکار وجود دارد که شبانه روز و بدون کمک در اورژانس مشغول به کار است! او نه تنها باید به نجات یافتگان یا بیمارانی که وضعیت بحرانی دارند برسد بلکه وظیفه رسیدگی به بچه های یتیم و بازماندگان افراد خودکشی کرده را هم به عهده دارد. باید حداقل چند مددکار و روانشناس به شفرویل بیایند. تنها روانشناس شهر چندی پیش کارش را رها کرد و از اینجا رفت. خودش افسردگی شدید گرفته بود! حالا فقط یک روانپزشک شهر همسایه است که ماهی یکبار به شفرویل میآید تا به خیل بیماران برسد. اعتیاد به الکل و مواد مخدر اپیدمی شده است. جوان ها و بهترین نیروها منطقه را ترک میکنند تا از فقر و ناامیدی نجات پیدا کنند. آنها که باقی میمانند، ۸۰